

noget af det, man har klaget over hidtil; og jeg tilføjer, at det var Smaaating, som jeg her har nævnt, at jeg kunde ønske ændrede i det; give i det mindste ikke mig Anledning til at ønske, at Sagen skal gaa til Udvalg; det er noget, der, tror jeg, meget let vil kunne gøres uden Udvalg. Men det er jo et Spørgsmaal, som jeg selvfølgelig ellers ikke vil blande mig i, om det erede Ting vil nedsette Udvalg eller ej; jeg skal kun udtale, at for de Bemærkninger, jeg har gjort, er det ikke nødvendigt; thi disse Spørgsmaal ere let overfølelige og lette at formulere.

Beth: Det er mig en vis personlig Tilfredsstillelse at se dette Lovforslag fremkomme; thi da Loven af 20de April 1888 Nr. 76 — det er jo den, der er Tale om — blev forhandlet her i Salen, da tog jeg flere Gange Ordet og sagde, at efter min Mening skulde man meget betænke sig paa at gaa til en Lov som den, vi nu have faaet under 20de April 1888, og at denne Lov vistnok vilde medføre Følger, som man ikke syntes den Gang at have et tilstrækkeligt Blik for, Følger, som vilde være af en saadan Bestaafenhed, at man meget snart vilde mærke stærk Utilfredshed med Loven. Jeg kunde ikke den Gang give Loven min Stemme; jeg stemte imod den, og det synes, at jeg heller ikke nu har nogen Anledning til at fortryde det, siden man saa kort Tid efter, at denne Lov er givet, allerede kommer med et Forslag til meget væsentlige Forandringer i den. Paa den anden Side vil jeg tilstaa, at de Forandringer, som her ere foreslaaede i Loven af 20de April 1888, ikke forekomme mig at være tilstrækkeligt udvækkende. Dersom jeg skulde nævne, hvorledes efter min Mening det foreliggende Lovforslag rettest burde affattes, saa vilde det være meget kort og omtrent kunne affattes saaledes, at Loven af 20de April 1888 skal være ophævet for evige Tider. Denne Lov er nemlig, i det mindste efter min Opfattelse, af en saadan Bestaafenhed, at den paa ingen Maade fortjener at leve længere, end indtil man kan blive af med den igen helt og holdent. Den lægger en stor Byrde paa Kommunerne, den lægger en Byrde paa Kommunerne ikke alene i Henseende til det Arbejde, som den medfører, de mange Skrivere, som den medfører, men den lægger jo tillige en betydelig pefuniær Byrde paa Kommunerne, idet Kommunen er Garant for de Alimentationsbidrag, som disse Bagebørn saa sat ved Forlig, Dom eller Resolution eller paa flere af disse Maader i Forening, hvad der undertiden udtræves. Jeg siger:

Kommunerne ere jo Garanter for, at Bagebørnene saa disse Beløb saaledes at Kommunerne skulle betale dem, hvad enten de, som ere udlagte som Barnefædre, kunne erstatte Kommunerne deres Udlæg eller ikke. Kommunerne skulle forstudsvis betale disse Bidrag, og saa maa Kommunerne selv om, hvorvidt de kunne saa dem hos vedkommende Barnefader igen, hvad der i mangfoldige Tilfælde ikke lykkes. Dersom vedkommende Barnefader affoner Alimentationsbidraget, er det jo dermed betalt, men det fylder ikke noget i Kommunens Kasse. Og dersom vedkommende Barnefader forsvinder, ja saa har Kommunen rent ud Tabet alene. Jeg har aldrig kunnet finde mindste Retfærdighed deri. Tidligere var Forholdet jo dette, at naar Alimentationsbidraget ikke kunde erholdes eller ikke helt ud kunde erholdes hos vedkommende Barnefader, saa maatte Kommunen tage sig af det paagældende Fruentimmer, for saa vidt saadant var fornødent efter hendes Formuesomstændigheder; den maatte af Fattiggassen give hende, hvad der var nødvendigt til hendes og hendes Børns Underhold, og Kommunen raabede over, haade hvor meget der blev givet, og hvorledes det skulde anvendes. Men nu forandrede Loven af 20de April 1888 dette saaledes, at nu kommer vedkommende Bagebørn med en Væksel og siger: Saa meget skal jeg have, maa jeg bede om det! og det skal Kommunen saa betale og faar i mange Tilfælde ikke det, den betaler, igen fra de vedkommende Barnefædre. Det var i Særdeleshed dette, jeg den Gang gjorde gældende over for Loven, at den paalagde Kommunerne en stor Byrde; men dertil kommer jo ogsaa, at den indeholder jo næsten en Opmuntring for de Bagebørn, der lade sig friste. Man ved jo nok, at hvad der mange Gange holder dem tilbage fra Fristelsen, er Bekymringen for Følgerne af Fjæltrinnet, og navnlig de pefuniære Følger: at de ikke have Raad til at opdrage Børnet. Men naar man befrir dem fra den Bekymring og paalægger Kommunerne uden videre at betale forstudsvis, hvad enten de saa det tilbage eller ikke, det, som Bagen skal have til Børnet, ja, saa har Bagen ikke den Bekymring mere, og saa er den heller ikke nogen Hæmsko mere til at modstaa Fristelsen. Ja, man paastod endog saa den Gang og har senere paastaaet, at naar en saadan Kvinde kan saa et tilstrækkeligt Antal uøgte Børn, som hun faar Resolution for, at der skal betales Bidrag til af vedkommende Barnefædre, saa begynder hendes pefuniære Stilling derved ret følelig at forbedre sig. Jeg kan nu ikke tro, jeg tror